

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

navrhovatele: **P. A.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Janem Hájkem, advokátem,
sídlem Masarykova 1120/43, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
odpůrci: **Obec Lovečkovice**,
sídlem Lovečkovice 40, 411 45 Lovečkovice,
zastoupený Mgr. Janem Chmelíkem, advokátem,
sídlem Mírové náměstí 103/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu Lovečkovice, schválené usnesením zastupitelstva obce Lovečkovice ze dne 21. 6. 2017, a to v rozsahu plochy Z1/P1, a změny č. 2 územního plánu Lovečkovice schválené usnesením zastupitelstva obce Lovečkovice ze dne 4. 12. 2019, a to v rozsahu plochy Z2/1, Z2/2 a Z2/3,

takto:

- I. Návrh se v části, ve které se navrhovatel domáhal zrušení části změny č. 1 územního plánu Lovečkovice, schválené usnesením zastupitelstva obce Lovečkovice ze dne 21. 6. 2017, a to v rozsahu plochy Z1/P1, **odmítá**.
- II. Návrh se ve zbývajícím rozsahu **zamítá**.
- III. Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 16 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Návrhem na zrušení opatření obecné povahy, ve znění upřesnění petitu při jednání soudu, se ve smyslu § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) navrhovatel domáhal zrušení části opatření obecné povahy - změny č. 1 územního plánu Lovečkovice, schválené usnesením zastupitelstva obce Lovečkovice ze dne 21. 6. 2017, která nabyla účinnosti dne 27. 7. 2017 (dále jen „Změna č. 1“), a to v rozsahu plochy Z1/P1, a změny č. 2 územního plánu Lovečkovice, schválené usnesením zastupitelstva obce Lovečkovice ze dne 4. 12. 2019, která nabyla účinnosti dne 27. 12. 2019 (dále jen „Změna č. 2“).

Návrh

2. Navrhovatel namítal, že odpůrce vydal změnu územního plánu v rozporu se zákonem, nesplnil a neposoudil zákonem stanovené podmínky, nedostatečně provedl vypořádání námitek, resp. připomínek, ohledně některých toto neprovedl vůbec, nepostupoval podle § 53 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) ve vztahu k § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nebylo vydáno samostatné rozhodnutí o námitkách. Zdůraznil, že podal námítky ke Změně č. 2, kterým nebylo vyhověno, a zčásti nebyly projednány vůbec.
3. Konstatoval, že podal návrh na pořízení změny územního plánu spočívající v tom, aby funkční vymezení pozemků p. č. „X“ a „X“ v k. ú. „X“ vedených jako plochy smíšené nezastavěného území – NS bylo změněno na plochy smíšené obytné venkovské – SV, neboť na těchto pozemcích v jeho vlastnictví má záměr postavit rodinný dům a zřídit zahradu. Jeho návrhu nebylo po prověření vyhověno s odůvodněním, že „X“ reprezentují mimořádný urbanistický celek s dochovanou traťovou plužinou a jde o území s nevyšší ochrannou krajinného rázu (tzv. prioritní oblast krajinného rázu), aniž by bylo uvedeno, jak bylo prověření provedeno, jaké byly zvoleny metody a postupy. Dodal, že bylo dojednáno, že se zúčastní šetření a jednání na místě, ale nakonec pozván ani nijak informován nebyl.
4. Zdůraznil, že charakteristika obce a jejích místních částí a další konkrétní okolnosti se shodují s jeho situací, kdy žadatelům bylo vyhověno a jemu vyhověno nebylo. To znamená, že okolnosti týkající se charakteristiky (krajinný ráz – prioritní oblast krajinného rázu, mimořádně urbanisticky dochovaný celek, zachování traťové plužiny) obce jako takové nemohou být důvodem, aby výstavba rodinných domů nebyla možná. Poznamenal, že uvedený krajinný ráz zahrnuje celou oblast řešenou Změnou č. 2 a že v případě urbanistického celku s mimořádnou hodnotou se týká jen návsi. Konkrétněji navrhovatel uvedl, že umístění jeho pozemku je níže než stavba na sousedním pozemku. K tomu, že plocha je součástí traťové plužiny, navrhovatel poukázal na to, že o traťových plužinách se uvažuje nikoli z hlediska morfologického, ale z hlediska jejich zemědělského využití, tyto jednotky jsou v podstatě bez přímého vztahu k usedlosti. Zdůraznil, že ve vyhodnocení Změny č. 2 není ani slůvkem zmínka o tom, jaké jsou konkrétní okolnosti, v čem spočívá význam v daném místě, aby na okraji nemohl být postaven rodinný dům. Uvedl, že v daném místě je louka. Byl toho názoru, že výstavbou domu by plužina nebyla porušena a nadále by na sídlo navazovala. K argumentu, že plocha je liniovou zelení prostorově

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odtržena od stávající zástavby, a má tudíž charakter samoty, navrhovatel poukázal na to, že odtržení liniíovou zelení představuje po jednom kusu smrk, vrba a hrušeň. Již z toho je dle navrhovatele zřejmé, že nemůže jít o situaci, kdy by zezeň vytvořila osamocený a vyčleněný prostor, a to i s ohledem na to, že v ostatních směrech i směrem k obci žádná zezeň není. Uvedl, že považovat budoucí stavbu za samotu je přímo absurdní, neboť dům by byl umístěn v proluce mezi sousedy. Shrnul, že důvody, které vedly k tomu, že jeho návrhu nebylo vyhověno, jsou nedůvodné a nelze je akceptovat. Zdůraznil, že jako zastavitelná plocha nejsou navrženy celé parcely, ale jen jejich vymezené části, resp. v příslušném právním aktu bude jistě vymezeno přesné místo pro výstavbu domu a toto místo může být určeno takovým způsobem, aby ochrana území byla zajištěna. Podobně lze stanovit i další podmínky pro výstavbu (například výšku stavby, její podobu a další podmínky).

5. Konstatoval, že změna Z2/1 se týká pozemků p. č. „X“ a „X“ v k. ú. „X“, přičemž nelze akceptovat, aby tato plocha byla vedena jako zastavěné území. Ve skutečnosti jde o pozemky podnikatelsky využívané k zemědělské výrobě s chovem hospodářského zvířectva. Podotkl, že změnou zařazení pozemků do ploch sídelní zezeň - zezeň ostatní a zařazení do zastavěného území dojde k nežádoucímu rozrůstání sídla do okolní krajiny v podobě výrazného vybočení z kompaktního souboru a narušení současné linie.
6. Podotkl, že změna Z2/2 se týká pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“, která je vedena v katastru nemovitostí jako zahrada. Zahradou se stala z komunikace pouhým prohlášením jejího vlastníka bez ohledu na cokoli jiného. Poznamenal, že rovněž oplocení pozemku nebylo provedeno akceptovatelným způsobem, pokud vůbec bylo legalizováno. Uvedl, že hranice pozemku vede středem potoka, čímž by zbývající část prostoru, tj. pozemek p. č. „X“, který plní funkci komunikace, nedosahoval šíře požadované závaznou normou, a to jak pro vlastní šíři komunikace, tak i pro rozsah veřejného prostranství. Podstatné dle navrhovatele je, aby pozemek byl i nadále veřejným prostranstvím a byl bez oplocení, jak požaduje i Městský úřad Litoměřice, odbor územního rozvoje.
7. Navrhovatel uvedl, že se též brání proti změnám, které byly provedeny Změnou č. 1, k přestavbové ploše Z1/P1 – pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“, který je v jeho vlastnictví a který nesplňoval žádný znak vyžadovaný pro to, aby dané prostranství mohlo být považováno a označeno za veřejné prostranství. Současně namítal, že obrázek zveřejněný na straně 47 odůvodnění Změny č. 1 byl zmíněn již ve vyhodnocení námitek a připomínek již v roce 2016, ale do návrhu Změny č. 1 nebyl vůbec vložen a nemohl se proti zveřejnění obrázku bránit a uplatnit žádné námítky během veřejného projednání v roce 2016, čímž byl zkrácen na jeho právech.

Vyjádření odpůrce k návrhu a jeho doplnění

8. Odpůrce ve vyjádření navrhl zamítnutí návrhu. Odpůrce uvedl, že pořizovatel územního plánu zpracoval návrh rozhodnutí o námitkách a připomínkách, kde na str. 7 a násl. komplexně rozebral a odůvodnil svůj postup a stanovisko k námitkám navrhovatele. Podotkl, že zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o námitkách navrhovatele na svém zasedání dne 4. 12. 2019. Konstatoval, že rozhodnutí o námitkách navrhovatele dle § 172 odst. 5 správního řádu bylo součástí samotné Změny č. 2, a to její části o) na str. 31 – 33. Odpůrce byl toho názoru, že ve všech ohledech splnil zákonné podmínky a řádně vypořádal námítky navrhovatele. Odpůrce postupoval důsledně v souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona a správního řádu a řízení netrpí žádnými vadami. Zejména byly posouzeny všechny návrhy na pořízení změny územního plánu, návrh změny územního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

plánu byl veřejně projednán a byly řádně vypořádány všechny námitky a připomínky. Zastupitelstvo obce poté tento návrh schválilo.

9. Odpůrce zdůraznil, že s navrhovatelem požadovanou změnou nejen že nesouhlasí samotná obec, ale s touto změnou nesouhlasí ani dotčený orgán státní správy Správa CHKO České středohoří. Konstatoval, že v návrhu uplatněná tvrzení navrhovatele jsou jen opakováním vypořádaných námitek, které uplatnil v rámci procesu Změny č. 2, a proto lze odkázat na jejich vypořádání ve Změně č. 2 a zmíněné stanovisko správy CHKO. Poukázal na to, že navrhovatelem požadovaná změna územního plánu nebyla zařazena do změny územního plánu taktéž po konzultaci odpůrce, určeného zastupitele, zpracovatele (projektanta) se Správou CHKO České středohoří. Pro uvedený dotčený orgán státní správy změna v této lokalitě (ani jakékoli její části) není i nadále akceptovatelná. Odpůrce jako pořizovatel proto takový návrh, předurčený k neúspěchu, nezařadil do zadání změny územního plánu, neboť by to vedlo pouze ke zvýšení nákladů nařízení. Nedůvodnou byla také shledána námitka, že s navrhovatelem nebyla konána přislíbená schůzka – jednak k takovému přislíbu nikdy nedošlo, navíc takový postup stavební zákon ani neumožňuje a šlo by i o porušení rovného přístupu k žadatelům. Z hlediska konkrétních důvodů, proč odpůrce a ani dotčený orgán státní správy nesouhlasí s navrhovatelem požadovanou změnou územního plánu, byl dle odpůrce zachován krajinného rázu a ochrana nezastavěného území obce v souladu s § 18 stavebního zákona. Navrhovatel požadoval změnu v území, které je odděleno od stávající zástavby obce z východní strany liniovou zelení (a to nikoli pouze navrhovatelem tvrzenou hrušní, smrkem a vrbou) a vyvýšenou mezí a z jižní strany pak dvěma rozbíhajícími se cestami ve tvaru „V“. Z hlediska rozvoje obce pak nelze akceptovat rozšiřování zastavěného území do traťové plužiny. Plužina je souhrn všech zemědělských pozemků patřících k sídlu, už samotné umístění zastavitelné plochy na zemědělské pozemky mimo stávající zastavěné území je narušením plužiny. Z pohledu ochrany přírody a krajiny je v tomto případě zásadní to, že záměr zasahuje do volné krajiny a dochází k záboru zemědělské půdy (tedy části plužiny), vztah konkrétních pozemků k usedlostem není pro posouzení záměru určující. Odpůrce proto nesouhlasil s tvrzení navrhovatele, že výstavbou by plužina narušena nebyla.
10. Odpůrce se tak ztotožnil se stanoviskem dotčeného orgánu státní správy, že sídlo „X“ je součástí území s nejvyšší ochranou krajinného rázu (tzv. prioritních oblastí krajinného rázu) a reprezentuje mimořádně urbanisticky dochovaný celek s dochovanou traťovou plužinou. Navržená změna nerespektuje dochovanou urbanistickou strukturu sídla ani provázanost sídla a plužiny (umístěna je ve vyvýšené poloze, plocha je již součástí plužiny a je odtržena od stávající zástavby). Dle Politiky architektury a stavební kultury ČR zpracované Ministerstvem pro místní rozvoj je jedním z cílů týkajících se uspořádání krajiny a sídel potřeba minimalizovat nepřiměřené a nevhodné rozrůstání sídel do okolní krajiny. Při návrhu změn je tak třeba využívat především rezervy v rámci zastavěného území a omezit rozrůstání sídel do krajiny a zábory zemědělské půdy.
11. V této souvislosti odpůrce uvedl, že sám navrhovatel má ve svém vlastnictví pozemky p. č. „X“ a „X“ v k. ú. „X“ o souhrnné výměře 1029 m², které se nacházejí v blízkosti jeho pozemků p. č. X a X, a to jižním směrem. Tyto jsou v jakési stavební proluce mezi dalšími stavbami (ve vlastnictví M. N. a ve vlastnictví právě navrhovatele), jsou vhodné k zastavění a byly na žádost navrhovatele Změnou č. 1 určeny jako zastavitelné. Pokud tedy navrhovatel poněkud nedůvěryhodně tvrdí, že si chce postavit v „X“ bezprostředně vedle jeho domu č. p. „X“ na parcele p. č. st. „X“ (který byl mnoho let jeho faktickým bydlištěm) další dům, tak k tomu může jednoduše využít pozemky p. č. „X“ a „X“. Tyto pozemky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

totiž byly určeny na základě žádosti navrhovatele Změnou č. 1 jako zastavitelné, protože na ně nedopadá argumentace uvedená shora k pozemkům p. č. „X“ a „X“. Odpůrce zdůraznil, že navrhovatel nebyl postupem odpůrce ani nijak znevýhodněn oproti ostatním žadatelům a ani není nijak dlouhodobě diskriminován ze strany odpůrce, jak se snaží tvrdit. Naopak je v obci nadprůměrně úspěšným žadatelem, co se týče změn územního plánu - v územním plánu z roku 2008 měl vymezenou stavební parcelu (dnes p. č. st. „X“ a okolní pozemky – nyní již zastavěna rodinným domem), kterou prodal. Změnou č. 1 mu byla schválena další jím navrhovaná změna jako zastavitelné území, kdy dotčené parcely navrhovatel dosud vlastní a nepoužil je k žádné výstavbě. Důvody pro nezařazení jeho aktuální záměru však přesto byly věcné a odborného rázu.

12. Plochy Z2/1, Z2/2 (potažmo též Z2/3, proti které sice nejsou navrhovatelem vznášeny žádné námitky, přesto ji v petitu svého návrhu zmiňuje), nijak nezasahují do práv navrhovatele. Ten není ohledně těchto změn ani žadatelem, ani jinak dotčenou osobou. S řešenými pozemky nemají pozemky navrhovatele žádnou společnou hranici ani společný bod; nemá k nim ani žádné právo k věci cizí ani jiné věcné právo. Nejedná se ani o plochy veřejně přístupné nebo o plochy komunikací.
13. Odpůrce v doplnění jeho vyjádření ze dne 26. 3. 2021 předložil soudu fotografie vztahující se k návrhu (plocha Z2/2), kterými dokládal faktickou situaci v předmětném území, čímž prokazoval pravdivost svých tvrzení a nepravdivost tvrzení navrhovatele.

Replika navrhovatele

14. Navrhovatel v replice uvedl, že vůbec nebyly vypořádány jeho námitky směřující do návrhu změny funkčního využití ploch Z2/1 a Z2/2. Podstata dle navrhovatele spočívala v tom, že je nedůvodně zmenšováno prostranství do té míry, že komunikace na pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ v místech styku s pozemky st. „X“ a st. „X“ v důsledku zúžení pod limit stanovený zákonem nebude moci plnit svoji funkci včetně budoucího zajištění obsluhy vodojemu a dalších potřeb. Navrhovatel setrval na stanovisku o nerovném přístupu. Poukázal na rozdílný přístup týkající se plochy Z1/Z1a (pozemky p. č. „X“, „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“ ve vlastnictví M. N.). I v případě navrhovatele to byla také pouze Správa CHKO České středohoří, která měla k jeho žádosti negativní stanovisko a postoj odpůrce byl obdobný jako v případě M. N., tedy vyhovující. Odpůrce však následně svůj postoj změnil a jeho názor se stal shodným s postojem Správy CHKO České středohoří. Konstatoval, že pokud odpůrce uvádí, že se ztotožňuje v případě navrhovatele s postojem dotčeného orgánu, tak tomu nebylo od počátku, ale stalo se to až následně. Navrhovatel považoval odlišný přístup vůči jeho osobě za diskriminační.
15. Navrhovatel dále zdůraznil, že stavba domu M. N. a stavba navrhovatele by byly od sebe vzdáleny 20 metrů. Již z toho je dle navrhovatele nutno dovozovat, že by se muselo jednat o zcela zvláštní, mimořádnou situaci, aby posouzení a hodnocení pro potřeby územního plánu bylo tak zásadně odlišné. Dále navrhovatel popsal, že jeho záměr pouze dotváří hranici zastavitelného území v části obce a vyplňuje proluku mezi sousedními domy, nejedná se tak o masivní „divoké“ rozrůstání sídla do volné krajiny. Konstatoval, že situace s prolukou je obdobná jako například u lokality Z2/Z27 v „X“, kde dokonce součástí proluky je silniční průtah obcí, přičemž rozšíření sídla do plužiny bylo odpůrcem akceptováno u ploch Z2/Z27 a Z2/Z28 v „X“. Uvedl, že nesouhlas dotčeného orgánu spočívající v zásahu do plužiny byl původně překážkou i v případě stavby na pozemku p. č. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„X“ ve Změně č. 1, přičemž nakonec bylo dáno kladné stanovisko a dům byl postaven. Stejně důvody, které byly uváděny jako překážka, jsou nyní uváděny i v případě navrhovatele k jeho podnětu na změnu územního plánu. Podotkl, že v jeho případě by stavba nebyla umístěna na těleso plužiny, kdy je plužina narušena a je posuzována míra narušení, jak je tomu v ostatních případech, ale došlo by k posunutí začátku plužiny o cca 40 až 50 metrů, což je z krajinného hlediska zanedbatelné; plužina v daném místě začíná, nebude tedy přerušena výstavbou.

16. Poznamenal, že Změnou č. 2 má být zrušeno veřejné prostranství na pozemku p. č. „X“, čímž dojde k zúžení veřejného prostranství pod limitní hodnoty. Uvedl, že soustavnou činností vlastníků pozemku p. č. „X“ dochází k systematické záměrné přeměně území, „umělého“ vytváření faktického stavu, aby v co největším rozsahu mohlo být považováno za oddělené území, neveřejné. Zdůraznil, že pozemek p. č. „X“ byl komunikací a veřejným prostranstvím a měl by jím zůstat kvůli zachování prostoru pro bezpečnou dopravu v daném místě.

Ústní jednání soudu

17. Při jednání soudu konaném dne 16. 6. 2021 právní zástupce navrhovatele uvedl, že situace řešená v dohodě mezi Ministerstvem pro místní rozvoj a Ministerstvem životního prostředí vztahující se ke Změně č. 1 ze dne 10. 8. 2015 je shodná se situací navrhovatele, a pokud bylo následně ve vztahu k navrhovateli postupováno jinak, jednalo se o porušení zásady legitimního očekávání. Konstatoval, že s dokumentací ke Změně č. 2 se navrhovatel neměl možnost seznámit, neboť tato dokumentace již na obecním úřadě nebyla. Byl toho názoru, že Změna č. 1 a Změna č. 2 spolu úzce souvisí, neboť upravují stejné území a Změna č. 2 navazuje na Změnu č. 1, proto nelze tyto dvě změny územního plánu od sebe úplně oddělit. Situace v místě je nyní taková, že byla ztížena průjezdnost v místě a prostor je v současnosti možno označit jako těsný. Znovu poukázal na dohodu ministerstev, která zakládá legitimní očekávání navrhovatele, a to i přesto, že v případě paní N. bylo stanovisko obce pozitivní a v případě navrhovatele se postupem času změnilo na negativní. Navrhovatel je přesvědčen, že nic nebrání realizaci stavby na jeho pozemcích, stavba by byla na počátku plužiny a nijak by plužinu nenarušovala.
18. Právní zástupce odpůrce při tomto jednání uvedl, že replika opakuje námitky z návrhu, některé rozvádí, nicméně ji považuje do určité míry za nesrozumitelnou a těžko se v ní orientuje. Je tam např. rozporována existence dvou cest ve tvaru „V“, ačkoliv je z map a fotografií území zřejmé, že tam uvedené cesty opravdu jsou. Stejně tak je to s liniovou zelení, jejíž přítomnost na místě je zřejmá. Poznamenal, že dokumentace v průběhu pořizování změny územního plánu byla přístupná v souladu s právními předpisy a navrhovatel měl možnost se s ní seznámit. Zdůraznil, že navrhovatel se neúčastnil ani veřejného projednání, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Uvedená dohoda mezi ministerstvy se týká jiné situace a jiného pozemku a dle právního zástupce odpůrce rozhodně nezakládá legitimní očekávání navrhovatele. Ve vztahu k navrhovateli nebylo postupováno nijak odlišně či diskriminačně. Poukázal na to, že navrhovatel ve svém návrhu na změnu funkčního využití území neuvedl, kde konkrétně by měla stát stavba a akceptováním jeho návrhu by došlo k dalšímu nežádoucímu rozšíření zastavěného území obce. Konstatoval, že situace ohledně pozemků navrhovatele není totožná jako u manželů N., a proto se nemůže jednat o diskriminaci navrhovatele. Poukázal na to, že při přijímání Změny č. 1 bylo navrhovateli vyhověno a následně při přijímání Změny č. 2 mu vyhověno nebylo, avšak

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pouze proto, že obec nechce rozšiřovat zastavěné území obce severním směrem. Situace v území je jasná a je zřejmé, že navrhovatel nechce stavět v proluce, ale chce rozšířit zastavěné území obce na úkor zemědělského půdního fondu. Pozemky navrhovatele se však nachází ve vysoce chráněném území, které je třeba zachovat. Lze mít dle právního zástupce odpůrce za to, že navrhovatel řeší své sousedské spory prostřednictvím územního plánování, což odpůrce zcela odmítá a nehodlá do těchto sporů mimo své kompetence vstupovat. Plochou Z2/2 a jejím funkčním využitím není navrhovatel nijak dotčen a není nijak zasaženo do jeho práv. Co se týká plochy Z2/1, právní zástupce odpůrce uvedl, že se nejedná o veřejné prostranství, ale uzavřený prostor, a tak Změna č. 2 uvedla do souladu skutečný stav a územní plán.

Posouzení věci soudem

19. Napadené opatření obecné povahy soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé sedmého dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu, přičemž obsahuje-li návrh předepsané náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 odst. 2 s. ř. s.
20. Soud může shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, pokud opatření obecné povahy nebo jeho část jsou v rozporu se zákonem, nebo pokud ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo pokud opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (viz § 101d odst. 2 s. ř. s.), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě pro podání návrhu stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. namítáno.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace a po provedeném jednání dospěl k závěru, že návrh není důvodný.
22. Soud ve vztahu ke Změně č. 1, která nabyla účinnosti dne 27. 7. 2017, poukazuje na to, že lhůtu pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části stanoví § 101b odst. 1 s. ř. s. Podle jeho znění účinného do 31. 12. 2017 platilo, že návrh lze podat do 3 let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout. Toto ustanovení bylo změněno zákonem č. 225/2017 Sb. (čl. XXXVII bod 2) tak, že návrh lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí.
23. Podle přechodných ustanovení novelizujícího zákona č. 225/2017 Sb. (čl. XXXVIII bod 3) platí, že v případě opatření obecné povahy, která nabyly účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, běží lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Zákon č. 225/2017 Sb. nabyl dle svého čl. LV účinnosti 1. 1. 2018.
25. Podle uvedeného přechodného ustanovení tedy platí, že nově stanovená roční lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (počítaná však ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy, tedy od 1. 1. 2018) se uplatní i na opatření obecné povahy vydaná přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., a to v případě, že původní tříletá lhůta (počítaná ode dne vydání opatření obecné povahy) neuplyne dříve (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 252/2018–27).
26. Jak je zjevné, nejedná se v případě čl. XXXVIII bod 3 zákona č. 225/2017 Sb. o zpětnou účinnost právního předpisu, která by mohla být nepřipustným zásahem do nabytých práv, ale toliko o tzv. nepravou retroaktivitu, která je zcela standardním řešením vztahu dvou časových verzí právní úpravy (srov. např. Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. s. 599 a judikaturu tam citovanou).
27. Den 2. 1. 2019 (neboť 1. leden je státním svátkem) tak byl nejzazším dnem pro podání návrhu na zrušení všech opatření obecné povahy vydaných před datem 1. 1. 2018.
28. Navrhovatel podal návrh na zrušení části Změny č. 1 osobně dne 21. 12. 2020, tedy opožděně. Podle § 101b odst. 1 věty druhé s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání návrhu prominout. Z tohoto důvodu se soud námitky navrhovatele nemohl zabývat a musel část návrhu týkající se zrušení části Změny č. 1 výrokem I. rozsudku dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.
29. Před vlastním vypořádáním dalších návrhových bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 101b odst. 2 druhé větě s. ř. s., podle které obsahuje-li návrh návrhové body, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Projednání později uplatněných návrhových bodů by znamenalo nepřipustné porušení principu koncentrace řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012-27, nebo ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014-62). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm návrhovým bodům, které navrhovatel nově uplatnil při jednání soudu, neboť § 101b odst. 2 věty druhé s. ř. s. rozšíření po formální stránce perfektního návrhu o další návrhové body nepřipouští. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněným návrhovým bodem týkajícím se toho, že se navrhovatel neměl možnost seznámit s dokumentací ke Změně č. 2, neboť tato dokumentace již na obecním úřadě nebyla. Uvedenou námitku navrhovatele vyhodnotil soud jako samostatný návrhový bod, který představuje nepřipustné rozšíření návrhu, nikoli pouhé doplnění námitek.
30. Soud dále uvádí, že dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy či jeho části je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. dána, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, a bude-li současně logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení své právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Rozšířený senát dále dovodil, že „[v] případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace (viz shora již citovaný § 43 odst. 1 stavebního zákona). Územní plány regulují základní koncepci rozvoje a uspořádání, jakož i přípustné a zakázané způsoby využití určitého území. Území je prostor skládající se z pozemků a na nich umístěných věcí, především staveb. Předmětem regulace územního plánu je tedy území tvořené primárně sumou nemovitých věcí. Územním plánem mohou tedy ve své právní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulovaném“.

31. Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Přípustný je ten návrh, který obsahuje zákonem stanovená (tedy mj. myslitelná a logicky konsekventní) tvrzení; není však nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je naopak zásadní pro posouzení důvodnosti návrhu – to se však již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti (již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009–120).
32. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstantně zdůrazňuje, že návrh na zrušení opatření obecné povahy není žalobou ve veřejném zájmu (již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009–120). V rámci posouzení důvodnosti návrhu je třeba zvážit, zda navrhovatel byl skutečně zkrácen na svých hmotných právech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Aos 2/2012–53). Požadavek přímého dotčení na subjektivních hmotných právech je zásadní z toho důvodu, že aktivní legitimace je významným nástrojem subjektu, kterým může dojít ke zrušení opatření obecné povahy, jež zasahuje do práv a povinností zpravidla značného množství osob, nejenom navrhovatele samotného. S. ř. s. (ani na něj navazující judikatura Nejvyššího správního soudu) proto nesvěřuje tento instrument každé osobě, byť by mohla mít na jeho využití zájem, ale toliko tomu, kdo prokáže, že jemu, nikoliv jiným osobám, náleží subjektivní hmotná práva, která jsou opatřením obecné povahy zasažena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2011, č. j. 8 Ao 5/2011–51). Uvedené potvrdil i Ústavní soud, který v nálezu sp. zn. I. ÚS 59/14 uvedl, že dotčení na subjektivních právech navrhovatele je alfa a omegou řízení o zrušení opatření obecné povahy.
33. Aktivní věcná legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je dána, pokud soud dospěje ke skutkovému a právnímu závěru o skutečném vztahu úpravy obsažené v napadené části opatření obecné povahy a právní sféry navrhovatele a zároveň o podstatné nezákonnosti napadené regulace obsažené v opatření obecné povahy posuzované z hlediska kompetenčních, procesních i hmotněprávních předpisů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264).
34. Pokud jde o námitky navrhovatele týkající se ploch Z2/1 a Z2/2 Změny č. 2, je třeba zdůraznit, že navrhovatel u těchto návrhových bodů vůbec nevysvětlil, jak byl zkrácen na svých právech a ve vztahu k jakým pozemkům v jeho vlastnictví tím, že došlo ke změně funkčního vymezení předmětných pozemků ve vlastnictví manželů K., tj. pozemků p. č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ v k. ú. „X“. Obecný požadavek navrhovatele, aby plocha Z2/1 byla vedena jako zastavěné území, či jeho tvrzení týkající se plochy Z2/2, že hranice pozemku vede středem potoka, čímž by zbývající část prostoru, která plní funkci komunikace, nedosahovala šíře požadované závaznou normou, a že pro navrhovatele je podstatné, aby plocha Z2/2 byla i nadále veřejným prostranstvím a byl bez oplocení, totiž nic nevypovídá o tom, jak se změna funkčního vymezení daných pozemků negativně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

projeví v právech navrhovatele. Lze proto konstatovat, že soudu není zřejmé, jak by se tato úprava Změny č. 2 mohla negativně projevit v právní sféře navrhovatele. Těmito návrhovými body se tudíž soud nemohl zabývat, neboť navrhovatel netvrdil, jakým způsobem byla dotčena jeho subjektivní práva, což je podmínkou jeho aktivní legitimace pro projednání předmětných návrhových bodů.

35. Navrhovatel též namítal, že odpůrce postupoval v rozporu s § 53 odst. 1 stavebního zákona. Soud připomíná, že dle § 101b odst. 2 s. ř. s. musí navrhovatel v návrhu formulovat návrhové body, tj. skutkové a právní důvody, pro něž považuje opatření obecné povahy nebo jeho napadenou část za nezákonné. Pouhé obecné tvrzení navrhovatele o rozporu napadeného územního plánu s § 53 odst. 1 stavebního zákona nelze považovat za způsobilý návrhový bod, neboť v něm navrhovatel nevyličil, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje nesoulad napadeného územního plánu s předmětným ustanovením stavebního zákona. Velmi obecné tvrzení o nesouladu územního plánu s § 53 odst. 1 stavebního zákona tudíž není řádně uplatněným návrhovým bodem ve smyslu § 101b odst. 2 s. ř. s., a proto se jím soud nemohl zabývat. Zároveň je třeba zdůraznit, že navrhovatel v návrhu výroku rozhodnutí soudu (petitu) požadoval též zrušení plochy Z2/3 vymezené Změnou č. 2, aniž by však v jeho návrhu uvedl jakoukoli argumentaci, proč považuje vymezení této plochy v daném opatření obecné povahy za nezákonné. Soud se tak pro absenci jakéhokoli návrhového bodu nemohl zabývat ani tím, zda plocha Z2/3 vymezená ve Změně č. 2 je v souladu se zákonem.
36. Ve vztahu k dalším návrhovým bodům soud při posuzování aktivní legitimace navrhovatele zjistil, že navrhovatel vlastní nemovitosti na území obce Lovečkovice (např. pozemky p. č. „X“ a „X“ v k. ú. „X“), přičemž jeho pozemky jsou zahrnuty do územního plánu. Navrhovatel je tedy ve věci aktivně procesně legitimován k uplatnění dalších návrhových bodů.
37. Navrhovatel namítal, že nebylo vydáno samostatné rozhodnutí o námitkách. K tomu soud poukazuje na to, že rozhodnutí o námitkách je podle § 172 odst. 5 věty páté správního řádu součástí odůvodnění opatření obecné povahy, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění, z něhož musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje odpůrce uplatněné námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předesírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010–169). Ústavní soud k tomu doplnil, že požadavky kladené na detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami nemohou být přehnané. Jinak by se soud dopustil přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu (náleze ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11).
38. Předně soud k tomuto návrhovému bodu zdůrazňuje, že rozhodnutí o námitkách je součástí Změny č. 2, konkrétně části o) odůvodnění tohoto opatření obecné povahy, což je zcela v souladu s § 172 odst. 5 větou pátou správního řádu. O námitkách dotčených vlastníků tedy bylo odpůrcem vydáno rozhodnutí, které je součástí napadeného opatření obecné povahy. O námitkách dotčených vlastníků, včetně navrhovatele, tudíž bylo rozhodnuto. Navrhovatel se tak mýlí, pokud se domnívá, že by mělo být vydáno samostatné rozhodnutí o jeho námitkách. Uvedený návrhový bod je proto nedůvodný.
39. Soud dále podotýká, že navrhovatel proti návrhu Změny č. 2 uplatnil prakticky obsahově totožné námitky, které obsahuje rovněž jeho návrh na zrušení zmíněného opatření obecné povahy. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povahy. Na všechny námitky navrhovatele bylo odpůrcem řádně a přezkoumatelným způsobem reagováno. Lze poukázat na to, že odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách zdůraznil, že na pořízení změny ve funkčním využití pozemku není právní nárok a z citace požadavku navrhovatele jednoznačně vyplynul požadavek na prověření, nikoli automatické navržení předmětné změny. Dále odpůrce konstatoval, že pořizovatel Změny č. 2 společně s určeným zastupitelem a projektantem a Správou CHKO České Středohoří při konzultaci navrhovatelem navrhované změny územního plánu došli k závěru, že změny v případě pozemků p. č. „X“ a „X“ v k. ú. „X“ ve vlastnictví navrhovatele, a to ani na jejich částech, nejsou pro výše zmíněný dotčený orgán akceptovatelné. Odpůrce uvedl, že odůvodněním nesouhlasu s návrhem zastavitelné plochy, byť jen na části pozemků ve vlastnictví navrhovatele, je skutečnost, že takový návrh by do budoucna zakládal precedent pro další stavební rozvoj do volné krajiny, což je v rozporu s § 18 stavebního zákona, který zajišťuje ochranu nezastavěného území; nejedná se tedy, jak uvádí navrhovatel, o nesouhlas opřený o krajinný ráz. Odpůrce nesouhlasil s rozporuplným tvrzením navrhovatele (ve kterém jednou uvedl, že se jedná o samotou a podruhé, že považovat budoucí zástavbu za samotou by bylo absurdní), že by se mohlo jednat o „jakousi“ stavební proluku mezi sousedy. Předmětné pozemky ve vlastnictví navrhovatele v žádném případě dle odpůrce mezi navrhovatelem a sousedy proluku nevytváří, naopak se nachází až v poloze za ostatní plochou (ostatní komunikace) pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ ve vlastnictví České republiky. Odpůrce doplnil, že liniová zeleň na pozemku p. č. „X“ společně s další navazující zelení uzavírá sídlo a jeho historickou zástavbu (č. p. „X“ a „X“). Poznamenal, že pozemek p. č. „X“ v k. ú. „X“ je pak vklíněn mezi remíz a tuto liniovou zeleň. Zdůraznil, že rozvojové plochy vymezené předchozí územně plánovací dokumentací byly do územního plánu zařazeny jako maximální možný kompromis mezi zájmy ochrany přírody a krajiny a záměry stavebníků a v rámci pořizování Změny č. 2 jejich návrh pořizovatel územního plánu není povinen v rámci této změny odůvodňovat.

40. K dalším námitkám navrhovatele týkajících se ploch Z2/1 a Z2/2 odpůrce v rozhodnutí o námitkách uvedl, že návrh těchto změn není důvod vypouštět, neboť domněnka navrhovatele, že by návrhem ploch sídlení zeleně mohlo dojít k nežádoucímu rozrůstání sídla, je lichá, protože se jedná o plochy zařazené do sídelní zeleně, které jsou vymezeny zejména za účelem ochrany zeleně neveřejného charakteru v zastavěném území a související s pozemky staveb pro bydlení, které již další rozvoj bydlení neumožňují. K námitkám ve vztahu k ploše Z2/2 odpůrce konstatoval, že se s nápravou právního stavu dle katastru nemovitostí, podle kterého, jak uvádí sám navrhovatel, je daná parcela evidována jako zahrada, vypořádávat nebude, neboť územní plán není nástrojem k přezkoumání toho, jak se tento pozemek stal zahradou a ani nástrojem ke způsobu řešení oplocení pozemků včetně jeho legálnosti. Odpůrce dále poznamenal, že v rámci procesu pořizování územně plánovací dokumentace pořizovatel územního plánu nepořádá schůzky s jednotlivými žadateli o změnu ve funkčním využití území nejen proto, že to stavební zákon neukládá, ale mohlo by se jednat o porušení rovného přístupu k jednotlivým občanům či vlastníkům pozemků na správním území obce, pokud by se pořizovatel územního plánu s někým scházel a s někým nikoli.
41. V rozhodnutí o námitkách odpůrce podrobně vysvětlil, proč nelze vyhovět podnětu navrhovatele na úpravu územního plánu. Podle názoru soudu je odůvodnění rozhodnutí o námitkách zcela dostatečné, neboť v něm odpůrce srozumitelně popsal, proč námitkám

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

navrhovatele nevyhověl. Soud proto uzavírá, že námitka, že se odpůrce nevypořádal s jeho námitkami, není důvodná.

42. Soud před vypořádáním dalších námitek navrhovatele zdůrazňuje, že obecně v procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem toho musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu daného územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010–103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své judikatuře i na to, že při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007–73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit jen tehdy, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.
43. Rovněž je třeba uvést, že nárok na změnu způsobu využití pozemku v rámci územního plánování nelze dovodit z žádného právního předpisu ani z judikatury správních soudů. Skutečnost, že nárok na změnu funkčního využití pozemku není, již judikoval Nejvyšší správní soud (např. v rozsudcích ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 Ao 1/2007–94, a ze dne 11. 9. 2008, č. j. 8 Ao 2/2008–151). Obdobně již v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011–17, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[v]lastník pozemků není opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání a pokračování v tomto způsobu využívání pozemků není opatřením obecné povahy ani zčásti vyloučeno“*. I když v rámci územního plánování nebylo vyhověno požadavku navrhovatele na změnu způsobu využití jeho pozemků na bydlení, nebyla a ani nemohla být bez dalšího dotčena jeho vlastnická práva. Způsob využití pozemků v jeho vlastnictví totiž zůstal i po přijetí Změny č. 2 stejný jako byl před jejím přijetím. Odpůrce neprovedl Změnou č. 2 změnu způsobu využití pozemků ve vlastnictví navrhovatele, se kterou by nesouhlasil a která by znamenala omezení v nakládání s jeho pozemky. Nejedná se o případ změny funkčního využití pozemku oproti faktickému stavu před vydáním opatření obecné povahy. Na právech navrhovatele se tedy v uvedeném směru nic nezměnilo. Nic mu tak nebrání i nadále využívat dotčené pozemky jako doposud. Skutečnost, že navrhovatel chce využívat pozemek k jinému účelu, sama o sobě neznamená, že se Změna č. 2 negativně promítla v jeho právní sféře.
44. Dále soud zdůrazňuje, že odpůrce zřetelně vysvětlil, proč podnětu navrhovatele na změnu funkčního využití jeho pozemků nelze vyhovět, a to zejména proto, že se změnou funkčního vymezení pozemků ve vlastnictví navrhovatele nesouhlasila Správa CHKO České Středohoří. Soud tedy opakuje, že navrhovatelem požadované změně územního plánu nebylo vyhověno z důvodu zachování krajinného rázu a ochrany nezastavěného území obce v souladu s § 18 stavebního zákona. Soud připomíná, že Správa CHKO České Středohoří uvedla, že navrhovatel požadoval změnu v území, které je odděleno od stávající zástavby obce z východní strany liniovou zelení a vyvýšenou mezí a z jižní strany pak dvěma rozbíhajícími se cestami ve tvaru „V“, přičemž z hlediska rozvoje obce nelze akceptovat rozšiřování zastavěného území do traťové plužiny. Z pohledu ochrany přírody Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a krajiny bylo v tomto případě dle Správy CHKO České Středohoří zásadní to, že záměr navrhovatele by zasahoval do volné krajiny a došlo by k záboru zemědělské půdy (tedy části plužiny).

45. Za dané situace je pak dle přesvědčení soudu bezpředmětné zabývat se polemikou navrhovatele se závěry odpůrce i Správy CHKO České Středohoří obsaženými v rozhodnutí o námitkách o tom, zda dojde k narušení krajinného rázu, zda by případná stavba byla umístěna ve vyvýšené poloze, zda by byla odtržena od stávající zástavby nebo by na ni navazovala, popř. zda by uvažovanou stavbou nebyla narušena traťová plužina. Odpůrce se totiž s těmito navrhovatelem namítanými skutečnostmi, které navrhovatel znovu zopakoval v návrhu na zrušení opatření obecné povahy, vypořádal v rozhodnutí o námitkách, a lze proto na dané odůvodnění plně odkázat. Dále soud akcentuje fakt, že výše popsaná polemika navrhovatele nemůže nic změnit na tom, že nebyla žádným způsobem dotčena jeho subjektivní práva, jestliže k jeho podnětu nedošlo ke změně funkčního vymezení pozemků v jeho vlastnictví.
46. Soud nemůže souhlasit s navrhovatelem ani v tom, že by se konkrétní okolnosti ohledně jeho podnětu na změnu funkčního využití pozemků v jeho vlastnictví shodovaly se situací jiných žadatelů, kterým bylo vyhověno ve změně funkčního využití pozemků na plochy smíšené venkovské. Předně je třeba zdůraznit, že odpůrce v rozhodnutí o námitkách jednoznačně specifikoval, proč podnětu navrhovatele nelze vyhovět, jak je výše již soudem popsáno. Pokud jde o změnu plochy Z1/Z1a, na které bylo V. N. umožněno umístění stavby rodinného domu, je třeba nejprve poukázat na to, že změna funkčního využití pozemků ve vlastnictví paní N. byla schválena Změnou č. 1, kterou se soud v tomto řízení není pro opožděnost oprávněn zabývat. Dále je nutno zdůraznit, pokud navrhovatel poukazuje na to, že jeho situace je shodná se situací paní N., které bylo přes nesouhlas Správy CHKO České Středohoří umožněno na ploše Z1/Z1a umístit rodinný dům, že navrhovatel zcela přehlíží, že při schvalování plochy Z1/Z1a byl předložen odborný posudek Ing. H. o posouzení vlivu změny funkčního využití na krajinný ráz, podle něhož za dodržení stanovených podmínek je výstavba rodinného domu v této lokalitě přijatelná, a že ohledně dané plochy byla uzavřena dohoda o řešení rozporu ze dne 10. 8. 2015 mezi Ministerstvem pro místní rozvoj a Ministerstvem životního prostředí. Již tímto se situace paní N. při schvalování funkčního využití plochy Z1/Z1a značně liší od posuzování podnětu navrhovatele o změně funkčního využití pozemků v jeho vlastnictví, neboť navrhovatel nepředložil žádný odborný posudek, který by podporoval jeho subjektivní přesvědčení, že jeho záměr nemůže narušit krajinný ráz, a ani nebylo zahájeno řízení o řešení rozporu. Za podstatné považuje soud též to, že stěžejním důvodem pro vyhovění změny funkčního vymezení plochy Z1/Z1a byla skutečnost, že *„[z]áměr výstavby RD na rozporované ploše navazuje na vybudovanou přípojku kabelu NN povolenou se souhlasem dotčeného orgánu. Na základě povolené přípojky NN na hranici předmětné plochy vlastník pozemku legitimně očekává, že nějaká forma zástavby bude na předmětné ploše přípustná (např. stavba zemědělská, případně obytná). Toto byl hlavní důvod, proč bylo dohodnuto, že část plochy Z1/1a bude plochou zastavitelnou“* (srov. odst. 7 na straně 4 dohody o řešení rozporu ze dne 10. 8. 2015). Z uvedené citace zřetelně plyne, že hlavním důvodem pro vyhovění záměru V. N. na výstavbu rodinného domu byla okolnost, že k pozemku v jejím vlastnictví byla vybudována přípojka nízkého napětí (NN), což dle dohody shora specifikovaných dotčených orgánů založilo její legitimní očekávání, že na jejích pozemcích bude v budoucnu umístěna stavba buď zemědělská, nebo obytná. Soud tudíž akcentuje fakt, že navrhovatel v průběhu přijímání Změny č. 2 ani v tomto soudním řízení vůbec netvrdil,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že by na jeho pozemcích byla se souhlasem dotčeného orgánu vybudována přípojka nízkého napětí. V tomto směru je tedy situace navrhovatele a paní Namyslové (řešená při přijímání Změny č. 1) značně rozdílná, a proto nelze přisvědčit tvrzení navrhovatele, že situace řešená v dohodě mezi Ministerstvem pro místní rozvoj a Ministerstvem životního prostředí vztahující se ke Změně č. 1 ze dne 10. 8. 2015 je shodná se situací navrhovatele při schvalování Změny č. 2.

47. K tvrzení navrhovatele, že rozšíření sídla do pluziny bylo odpůrcem akceptováno u ploch Z2/Z27 a Z2/Z28 v „X“ a zástavba byla odpůrcem akceptována i přes proluku u plochy Z2/Z27, je třeba zdůraznit zásadní rozdílnost, kterou navrhovatel opět zcela přehlíží, a to, že u ploch Z2/Z27 a Z2/Z28 Správa CHKO České Středohoří se změnou funkčního využití pozemků na rozdíl od pozemků ve vlastnictví navrhovatele souhlasila, neboť v případě ploch Z2/Z27 a Z2/Z28 nedojde k narušení krajinného rázu. Soud tak konstatuje, že postup odpůrce nelze ve vztahu k navrhovateli označit za diskriminační či zaměřený proti navrhovateli. Nelze ani konstatovat, že by v případě navrhovatele bylo založeno právo na to, že jeho podnětu na změnu funkčního využití pozemků v jeho vlastnictví bude vyhověno, a že by tedy odpůrce porušil jeho legitimní očekávání.
48. Soud shrnuje, že pokud nedošlo oproti předchozímu vymezení pozemků ve vlastnictví navrhovatele ve Změně č. 2 ke změně funkčního vymezení předmětných pozemků, nelze dospět k závěru, že by přijetím Změny č. 2 došlo ke změně či omezení vlastnického práva navrhovatele. Samotné subjektivní přesvědčení navrhovatele o tom, že by výše specifikované pozemky měly být zařazeny do ploch smíšených venkovských, není důvodem pro to, aby jeho požadavku odpůrce vyhověl. Námitka proto není důvodná.
49. Pokud jde o navrhovatelem zmiňované domluvené šetření a jednání, které se neuskutečnilo, soud uvádí, že navrhovatel toto své tvrzení nijak neprokázal. Již z tohoto důvodu je zjevné, že dané námitce navrhovatele nemohl soud vyhovět. Pro úplnost soud však poukazuje na to, že stavební zákon nestanoví pořizovateli územního plánu a jeho změny povinnost, aby proběhlo za účasti podatelů podnětů či dotčených vlastníků místní šetření či že by muselo proběhnout jednání na místě ohledně uvažovaných změn. Nelze tak v neprovedení místního šetření či jednání na místě spatřovat jakoukoli vadu v procesu zpracování či projednání změny územního plánu. Námitka navrhovatele tudíž není důvodná.
50. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil návrh navrhovatele v mezích návrhových bodů jako nedůvodný, a proto jej podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.
51. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl k návrhu odpůrce dokazování fotkami dokládajícími faktický stav v řešeném území, místním šetřením, výsledkem P. a P. K. a účastnickým výsledkem starosty a místostarosty Obce Lovečkovice, neboť spisová dokumentace byla zcela dostačující v rozsahu věcného posouzení návrhu navrhovatele na zrušení předmětných opatření obecné povahy.
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Navrhovatel neměl ve věci úspěch a naopak odpůrce v řízení úspěšný byl, neboť jeho opatření obecné povahy obstálo. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o složitou právní problematiku, přičemž k vypracování územního plánu a jeho změně je nutná externí odborná pomoc a odpůrce s přihlédnutím k personálnímu vybavení nemohl zajistit kompetentní obhajobu územního plánu vlastními silami, soud vyslovil, že navrhovatel je povinen zaplatit odpůrci náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 16 456 Kč. Náhrada se skládá z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zástupce odpůrce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání písemného vyjádření – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast u jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT, za které náleží odměna za dva úkony právní služby, jelikož jednání trvalo déle než dvě hodiny] a z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Jelikož je právní zástupce odpůrce plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 2 856 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.